

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2991** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.240, ал.1 от Закона за горите /ЗГ/ и е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Със Заповед №112/21.02.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите /ИАГ/ е: 1. Наредено отписването от публичния регистър на физическите лица за упражняване на лесовъдска практика на Р. Г. И.; 2. Обявено е за невалидно удостоверение №2762/30.03.2010 г.

Така издадената заповед, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и по реда на чл.152 АПК е била оспорена от Р. Г. И.. Наведените в жалбата основания за оспорването ѝ са за материална некомпетентност на органа, неспазване на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила-чл.146, т.1, т.2 и т.3 от АПК. Конкретните твърдения и доводи, с които са аргументирани основанията за незаконосъобразност са, че оспорената заповед не съдържа необходимите реквизити-наименование на органа и акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подпис. Като правно основание била посочена само разпоредбата на чл.239, т.6 от ЗГ, но не и нарушения подзаконов нормативен акт. Като съществени нарушения на административнопроизводствените правила се твърдят неуведомяването на жалбоподателя И. за началото на административното производство, което я лишило от възможност да представи доказателства за изясняване на релевантните за случая факти; несъобщаването ѝ на посочената в мотивната част на оспорената заповед друга заповед- Заповед №I-3-537/02.11.2011 г.

за обезсилване на издаденото от нея Позволително за сеч №0022376/31.10.2011 г. С изложените твърдения и доводи се иска съдът да постанови решение, с което да обяви нищожността на оспорената заповед, а при условията на евентуалност-да я отмени, като незаконосъобразна, както и да присъди направените за производството разноски.

В с.з. пред Административен съд-София град, жалбоподателят се представлява от адв.К., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като обжалваната заповед бъде отменена.

Ответникът по жалбата-изпълнителният директор на ИАЛ не депозира писмен отговор в срока по чл.163, ал.2 от АПК. В о.с.з. се представлява от юрисконсулт Д., която оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1,вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред /чл.240, ал.1 от ЗГ/, от лице легитимирано да го оспори, в качеството не неблагоприятно, засегнат от акта адресат /чл.147, ал.1 от АПК/. За спазен, съдът приема и 14-дневният преклузивен срок по чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.240, ал.1 от АПК за подаването на жалбата, доколкото в административната преписка липсват данни за датата на съобщаване на оспорената заповед на жалбоподателя и ответникът не твърди просрочието ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

1. Обратно на твърденията на жалбоподателя, оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Издадена е от името на изпълнителния директор на ИАГ /по заместване/- от заместник-изпълнителния директор на ИАЛ- инж.К. К., в случая. Компетентността му произтича от Заповед №106/20.02.2012 г. /л.60 от досието на делото/, с която на основание чл.5, ал.2 от У. правилник на ИАЛ, отсъстващият титуляр-изпълнителният директор на ИАЛ е наредил да бъде заместен на 21.02. 2012 г., когато е издадена оспорената заповед, от инж.К. К. заместник-изпълнителен директор на ИАЛ.

2. Не е налице и второто релевирано основание за незаконосъобразност-чл.146, т.2 от АПК. Установената форма за издаването на административен акт е спазена /чл.240, ал. от ЗГ и чл.59 от АПК/. Актът е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му, и са посочени доказателствата, въз основа на които органът е направил фактическите се установявания-доклад с вх. №ИАГ-2605/24.01.2012 г. и протокол №18 от 25 и 26 януари 2012 г. Установимо по несъмнен начин е и авторството на издадената заповед-заповедта е подписана със запетая и е поставен щемпел, в който е посочено: "Изпълнителна агенция по горите; За изпълнителен директор- инж. К.; Заповед за заместване №106 от 20.02.2012 г.". Останалите твърдения за липса на реквизити- наименование на органа и акта, адресат на акта, разпоредителна част, дата на издаване и подпис, поради очевидната им неоснователност, следваща директно от съдържанието на оспорената заповед, съдът не обсъжда

3. Фактическите установявания на административния орган, изложени в оспорения акт, съответстват на съдържащите се в административната преписка и приети по делото писмени доказателства. По същество, те не се и оспорват с жалбата-жалбоподателят Р. И. не отрича, че в качеството на регистриран с Удостоверение №2762/2010 г., лесовъд е издала Позволително за сеч №0022376/31.10.2011 г., за имот №128056, землище на [населено място], [община], отдел 261, подотдел „б1“ по Л. на ДГС-Т. от 2002 г., собственост на физически лица, както и че към момента на издаване на позволителното, насаждението не е било маркирано с контролна горска марка. В съдебното производство по оспорване на акта, защитата на жалбоподателя не представи и не посочи доказателства за тяхното опровергаване. С оглед на това, съдът намира, че в производството по издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая /чл.35 от АПК/. Допълнително съдът излага още, че:

- Неуведомяването за началото на административното производство-чл.26, ал.1 от АПК и лишаването на адресата на акта от участие в производството по издаването му, не винаги е съществено процесуално нарушение. Такова в производството по издаване на административни актове /за разлика от административнонаказателния процес/ е само нарушението, което ако не е допуснал, административният орган е щял да стигне до друго разрешение на въпроса, предмет на производството. След като органът е събрал всички допустими, относими и необходими доказателства и е извел фактическите си изводи в съответствие с тях, и след като в производството по оспорване не са събрани други доказателства, които да ги опровергават или разколебават, то и нарушението на чл.26, ал.1 от АПК не е съществено и не основание за отмяна на акта, като незаконосъобразен-чл.146, т.3 от АПК. Правото на защита, когато защитата не е насочена срещу санкционна отговорност /наказателна или административно-наказателна/ не предпоставя задължителното участие в производството по издаване на акта. Достатъчна процесуална гаранция за ефективното му упражняване е възможността издаденият акт да бъде оспорен, както относно фактите, така и относно правото. В съчетание с принципа на служебното начало и неограничения от наведените с жалбата основания предмет на съдебна проверка /чл.168, ал.1 от АПК/, се гарантира и реализирането на принципите за законност и истинност.

- Не е съществено нарушение на административнопроизводствените правила излагането в мотивната част на оспорената заповед на обстоятелства, които не са част от фактическия състав, правопораждащ упражненото с нея правомощие на органа. Именно такова обстоятелство е посочената Заповед №І-3-537/02.11.2011 г. за обезсилване на издаденото от жалбоподателя Позволително за сеч №0022376/31.10.2011 г. Касае се за различни правомощия на същия административен орган, с чието упражняване се предизвиква настъпването на различни последици. Тези различни правомощия не са обусловени едно от друго- издаването и влизането в сила заповед за обезсилване на позволителното за сеч, не е условие за издаването заповед за отписване от публичния регистър на физическите лица за упражняване на лесовъдска практика. Единствената връзка между тях в случая е, че тези две отделни правомощия на изпълнителния директор на ИАЛ имат общ правопораждащ юридически факт-извършено от Р. И. нарушение на чл.52, ал.3, т.2, вр.чл.50 от

Наредба №8/5.08.2011 г. за сечите в горите и, че правните последици, които пораждат засягат, макар и различни, нейни права и интереси. Аналогичен е и въпроса за издаването на наказателно постановление за същото нарушение, за което в преписката има косвени данни. Затова, ирелевантно е дали Заповед №І-3-537/02.11.2011 г. за обезсилване на издаденото от жалбоподателя И. Позволително за сеч №0022376/31.10.2011 г. ѝ е била съобщена надлежно и дали същата е влязла в сила поради неоспорването ѝ.

4. Установените по случая факти, пораждат правомощието на органа да издаде заповед по чл.239, т.6 от ЗГ, поради което същата е и законосъобразна по същество /материално законосъобразна/-чл.146-т.4 от АПК:

Издаването на Позволително за сеч №0022376/31.10.2011 г., за имот №128056, землище на [населено място], [община], отдел 261, подотдел „б1” по Л. на ДГС-Т. от 2002 г., собственост на физически лица, без насаждението да е маркирано с контролна горска марка, е нарушение на посочените в оспорената заповед разпоредби на чл.52, ал.3, т.2, вр.чл.50 от Наредба №8/5.08.2011 г. за сечите в горите, с което е запълнена бланкетната норма на чл.239, т.6 от ЗГ.

Законосъобразна по същество е заповедта и в частта ѝ, с която е обявено е за невалидно Удостоверение за регистрация №2762/30.03.2010 г., удостоверяващо вписването на жалбоподателя в регистъра за упражняване на лесовъдска практика.

5. Оспорената заповед съответства на целта на закона-чл.146, т.5 от АПК-. лесовъдска практика да се упражнява само от лица, спазващи разпоредбите, регулиращи и контролиращи на добива на дървесина.

С оглед на изложеното и липсата на релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност на оспорената заповед и на други такива, установени от съда служебно-чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, с решението разноси не следва да се възлагат /чл.172а, т.7 от АПК/ - на жалбоподателя не се дължат, а на ответника не могат да бъдат присъдени, поради липса на искане за това / чл.143 от АПК/.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5 от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. И. срещу Заповед №112/21.02.2012 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: